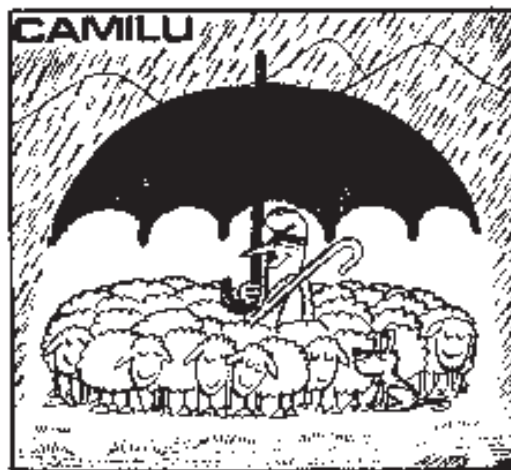

Cal confederar-nos

Daniel RUIZ-TRILLO

El 15, 16 i 17 de novembre s'ha celebrat a Barcelona la Trobada d'Entitats per la Llengua dels Països Catalans, primer gran pas bàsic i imprescindible per a assolir allò que vam perdre amb la mal anomenada transició democràtica: la consciència d'unitat territorial i de comunitat lingüística.

La Trobada, sorgida arran de la idea inicial de la Plataforma per la Llengua i la Coordinadora per la Llengua d'Alacant d'aplegar, mostrar i conèixer mútuament projectes, campanyes i fites de totes i cadascuna de les entitats que fan la mateixa feina, ha rebut el suport –i integració– de la CAL (Coordinadora d'Associacions per la Llengua), l'Organització pel Multilingüisme, la Federació de Catalunya Nord, Joves de Mallorca per la Llengua, Llengua Nacional, Llengües Vives, Casals Jaume I i Clar i Català. I potser me'n deixo alguna. L'important d'aquesta resposta és que aquest encontre aplega, sens dubte (i per primera vegada), absolutament totes les entitats, federacions, revistes, col·lectius, etc. que treballen per la normalització lingüística en tots els Països Catalans. Això és històric.

A part de les resolucions de les xerrades, taules rodones i conferències de la dita trobada, l'únic fet negatiu ha estat la impossibilitat d'arribar a una entesa per a confederar-nos, malgrat l'ale de represa coordinada que hom hi podia flairar. Molts hi vam trobar a faltar una clara voluntat d'unir, de sumar i aconseguir –posats a somiar truites, la més grossa– la federació nacional real, independentment de l'àmbit d'acció de cada associació.

Després d'anys i panys de malbaratar somnis i de perdre llençols a cada bugada, el III Congrés de Cultura Catalana va proposar (entre moltes altres coses) justament la necessitat de federar-nos, perquè la unió fa la força. I no és sols una dita, sinó una realitat empíricament demostrable: qui està unit, guanya guerres i guanya eleccions.

Ara fa vint-i-cinc anys de la mort de Franco. D'aleshores ençà, el govern català i el balear han normalitzat (cada un com ha pogut) l'ensenyament, l'administració, la retolació, la toponímia, el món cultural i editorial, certs mitjans de comunicació i prou. Faves comptades, si bé necessàries. Què passa amb el govern valencià i aragonès i amb el Consell General del Rosselló? Què passa amb els bous i esquelles que vam perdre tots els catalanoparlants el 25 d'abril i el 7 de novembre? Què passa amb la normalització del cinema, de l'etiquetatge, del vídeo, de les ludoteques, del comerç, de les noves tecnologies i de tots els mitjans de comunicació?

La resposta no és explicar les bones intencions dels governs d'Antich i d'Iglesias, ni la creació de l'Institut Ramon Llull de difusió exterior de la cultura catalana. No n'hi ha prou per a normalitzar una llengua contra dos governs estatals, un d'autonòmic,

un Consell, alguns jutges i tribunals (com el TSJCV) i molts analafabets nacionalistes hispans o gals malcaratats i superbats. Ni contra el monolingüisme que podem trobar al web de Don Piso i d'altres empreses teòricament catalanes, o a *Barcelona y más*.

Amb tot, hi ha símptomes de recuperació de la consciència col·lectiva de comunitat lingüística: l'assemblea de 600 regidors dels Països Catalans celebrada el 6 de maig a València (organitzada per la Institució Joan Fuster), el lema de la manifestació del 6 de maig (*Anem junts, per la llengua i el territori*), el Correllengua, que –coordinat per la CAL– recorre més de 50 comarques de tot l'àmbit lingüístic amb el suport de més de 500 entitats i 120 ajuntaments, l'espectacle Germanies 2007, que amb la participació de cantants de Lluc, Elx, Fraga, Perpinyà i Barcelona cantava el passat, el present i el futur dels Països Catalans.

Des de la CAL, sempre hem intentat sumar i no restar, ni dividir. Perquè la llengua és el nervi de tota la nació, allò que ens fa ser com som, de Salses a Guardamar i de Menorca al Pla de Menorques.

Adreça de la CAL: <http://www.cercat.com/cal>

CAL-Guinardó: http://www.geocities.com/cal_guinardo

